Einfølld og fáord
Burtfarar Minning,
þeirrar
Froomu og Heidursverdugu
nu i Gude burtsofnudu
Dándis Kvinnu,
Sælugu
Þóru Þormóds Dottur,
ad
Arnarbæle.

Selst fyrer 1 Skild.

Prentud ad Hrappsey, 1784.
J því konungl privilegerada Bókþrykkeríe,
af Gudmunde Jonssyne.

Melod. Mørg vill hryggia Hugann P.

I.

Hvad má greina hier óvallt ?
Veltuna eina, Braut sem beina,
ber allt.

II.

Misjafnt lætur Lucku=Danns,
einn Dagur kiæter, annar græter
Ønd Manns.

III.

Heppne mestu hrósa kann, sá med Stadfestu, beisku og bestu beint ann.

IV.

Gód Anægia i Guds Forsiá, kañ Sorg frábægia og helst ad hægia Hug-þrá.

V.

Allt hvad tiede Herrann hier; Hvert senda riede, Grát eda Glede, gott er.

VI.

Sier óstillta Heimsins Hiól, þó giøre bilta, oss ver óvilta vor Sól

VII.

Sorg þá dynur ódum á, sie Gud

vor Vinur, Hattan hrynur hradt frá.

VIII.

Par vid hvíle Pánkeñ sár, frá Sorg og Víle. Sier þvi skÿle solt Tár.

IX.

Pad nam særa Sinnu Hel, ad vorn ástkiæra Vin burtfæra vann Hel.

X.

Lífs bar Þrótt til Glede og Góds, og Dygda-Gnótter Pora Dotter Pormods.

XI.

Heim nu kvadde Heidurs Víf. Sú margra sadde, grædde, gladde, grætt Líf.

XII.

Trúinn sterka byggde Bríóst, med gódra Verka, Minning merka burt bíóst.

XIII.

Lángsamt Madur leid Hun Bad, medur Þolgiæde, enn hóf i Hæder Hiartad.

XIV.

Styrkt af Lide Lausnarañs, frá Harma Klide, fór med Fride i Fadm hanns.

XV.

Lofadur vere gódur Gud, er Fárs uñsnere seikna Hver i Fognud.

XVI.

Sorg má slakna, Ovit er, Dá-

ins

ins ad ſakna. Vorer vakna Vin-
er.

XVII.

Enn þreyande Egtamann, æ ſie
huggande, Gud, frá Grande
geimdann.

XVIII.

Sællra Stunda unne oſs, og
Kate-Funda, Chriſts fyrer Unda,
kiarſt Hnóſs.

Grafskrift.

Lijfgande Lwdurhliods, Laus-
narañs bijdur hier, Þora
Dotter Þormoods;
Þraut ei nie Pijnu sier, heidre-
giædd Høfdings-Kviña; Enn
sæl hia Gudi Sælin er.

Ar nijusiñum Siø, sw feck i
Heime gist. Nær Attatiju og
tvø, Tal Ara skrifadist, heil
seitiæn Hundrud yfir, i sijnum
J E S U andadist.